

Kegyelmét és irgalmasságát szüntelenül árasztja

Tacomában élünk, az Egyesült Államok nyugati partjainál. 1989 telén fiunk, Don, aki akkor 29 éves volt, egyik hétvégén elment barátaival síelni, ahol hirtelen elájult és összeesett. Állapota olyan súlyosnak tűnt, hogy barátai azonnal kórházba szállították.

Az orvosok megvizsgálták, a diagnózis pedig mindenkit megdöbbentett. Dr. Lee onkológus szakorvos elmondta, hogy Donnak rosszindulatú daganatot találtak nyirokmirigyein és betegsége már nagyon előrehaladott, alig néhány hetet jósoltak neki. Átküldték a Seattle-i kórházba, Washingtonba. Eleinte Don reménységgel telve hitte, hogy csoda fogja meggyógyítani, ezért visszautasított mindenféle orvosi beavatkozást. Végül az orvosok és családja rábeszélésének engedve hagyta, hogy hasnyálmirigyt eltávolítsák.

Két nappal Don műtete előtt azonban második fiunk Robert kezdett erős ágyéktáji fájdalmakra panaszkodni. Őt a Seattle-i Egyetemi Kórházba szállították. Dr. Krieger, aki ugyancsak onkológus volt, egy szörnyű betegséget diagnosztizált nála: hererák. Sebészeti úton el kellett azonnal távolítani Robert egyik heréjét és ágyéki nyirokcsomóinak egy részét. Donnal együtt kemoterápiát kaptak, aminek eredményeként kihullott a hajuk. Két héttel később Robert jobb tüdő felében is rosszindulatú daganatot találtak. A tumort eltávolították, Robert pedig újabb kemoterápiás kezelést kapott.

Állapota nem volt túl reménykeltő, ő mégsem szűnt meg reménykedni felépülésében, s efelől férjemnek sem voltak kétségei. Istenbe vetett bizalma nem ismert határokat, én azonban teljesen összetörtem.

Már nem hittem Isten szeretetében. Sosem gondoltam volna, hogy létezik

ekkora szenvedés. Időnként olyan erős szívszorító fájdalmat éreztem, hogy azt gondoltam, ezen még a halál sem enyhítené. Szívem mélyén meg voltam róla győződve, hogy Isten engem büntet a múltamért. Néhány évvel ezelőtt több könyv és beszélgetés hatására azt gondoltam, hogy az Egyház ellenségként kezeli a nőket. Keserűséget és bánatot éreztem emiatt, melynek eredményeként el-elmaradoztam a templomból, végül teljesen abbahagytam a templomba járást. Elhatárooltam a saját családomtól, de akkor, a fiaim gyógyíthatatlan betegsége miatti reménytelen szenvedés perceiben úgy döntöttem, megkérem őket, hogy imádkozzanak velem.

Akkoriban történt, hogy testvérem elküldte nekem az Isteni Irgalmasság rózsafüzére imádságot, majd később Boldog Fausztina Kowalska Naplóját. Bár azelőtt még sose hallottam sem Fausztina nővéréről, sem az Isteni Irgalmasság rózsafüzéről, de attól kezdve megállás nélkül imádkoztunk. Imáink hamar meghallgatásra találtak. Lelkileg teljesen megnyugodtam és elárasztott az Isteni Irgalom erejébe vetett bizalom. Tudatosult bennem Isten aggódo gondoskodása. Egyedül, a hálósobám magányában, Isten Irgalmába ajánlottam fiaimat, férjemet és magamat. Életemben először teljesen átadtam magam Isten akaratának.

Nem sokkal ezután minden jóra fordult. Dont hamarabb kiengedték a kórházból, mint gondoltuk, három héttel később a vizsgálatok szerint pedig testéből eltűntek a daganatok. Robert eredményei is azt mutatták, hogy fokozatosan felépül.

A csodálatos gyógyulás ámulatba ejtette az orvosokat. Öt évvel később pedig úgy ítélték, hogy fiaink teljesen

for. Archivum WSI

meggyógyultak. Azóta eltelt újabb öt év s fiaim ma is teljesen egészségesek és mindketten dolgoznak.

Lelki gyógyulásom óta is tíz év telt el. Eltűnt az Egyház iránt érzett keserűségem. Napi szentmise hallgató és áldozó lettem, minden nap imádkozom a rózsafüzért és az Isteni Irgalmasság imáját. Nincs olyan pillanat, hogy ne mondanék hálát Istennek kegyelméért és irgalmáért. Tudom, hogy Ő mindig meghallgat, s nem csak engem vagy családomat, hanem bárkit, aki bizakodva és hittel kéri.

Josephine Duyungan, Tacoma, Amerikai Egyesült Államok ■